

تمرینات شبانه بعد از یک روز خسته کننده

مربی به برنامه‌های شبانه نیروها نیز اشاره دارد و می‌گوید: «پس از خاموشی و شروع استراحت تکاوران، شاید یکی از مربیان آنان را از خواب بیدار کند و آموزش‌های شبانه آغاز شوند. آن‌ها از تخت‌هایشان پایین می‌آیند، پس از انکارد تخت‌های خود به صورت خبردار می‌ایستند. مربی از تکاوران می‌خواهد درباره موضوعی که عنوان می‌کند، نظر خود را بدهند و درباره آن به تبادل اطلاعات بپردازند. پرداختن به یک موضوع آن هم ساعت یک بامداد و با پشت سر گذاشتن یک روز سخت و پرکار بسیار مشکل است. این ماجرا بخشی از آموزش است، زیرا آن‌ها باید بتوانند در هر شرایطی قدرت تصمیم‌گیری و برخورد با اتفاقات رخ داده را داشته باشند». تکاوران برای آماده شدن و تمرین حفظ تعادل و بالا و پایین آمدن از یک سازه برای اجرای عملیات‌شان باید تمرین‌های ویژه‌ای را در دستور کارشان قرار دهند، یکی از این تمرین‌ها راپل است. کلاه سبزی‌های آموزشی باید با استفاده از یک طناب چند متری برای خود یک طنابچه درست کنند و بتوانند از سازه‌های بلند که ارتفاع ۲۰ تا ۳۰ متری دارند، پایین بیایند یا این که از طریق کابل‌هایی که بین این ۲ سازه وجود دارد، عبور کرده و در بین راه تعادل خود را حفظ کنند و به سلامت به مقر دیگر وارد شوند.

یکی از مهمترین فعالیت‌های تکاوران آشنایی با تجهیزات مورد استفاده در عملیات‌های شناسایی یا حمله است. آن‌ها گذشته از فراگرفتن غواصی باید با راهاندازی قایق Gmini به صورت تئوری و عملی آشنا شوند. مربیان کارآموزان را با استفاده از تجهیزات هم‌چون راهاندازی قایق بادشونده را در کلاس‌های ویژه به دانش‌آموزان آموزش می‌دهند، سپس برای یادگیری‌های عملی آنان را به داخل سالن‌های مخصوص این کار می‌برند، در ادامه و در آموزش تکمیلی تکاوران باید باز و بسته کردن قایق و استفاده از آن را در سداپی به اجرا بگذارند.

در مجموع تکاوران برای رسیدن به پایان دوره، باید دوی ۵ مایل، دوی ۷ مایل، دوی ۹ مایل و دوی ۳۰ مایل را که همگی با سلاح و تجهیزات است، بگذرانند و در عملیات نهایی نیز طی ۷۲ ساعت، تاخت آبی و خشکی، ایجاد کمپ مخفی، تاخت انهدامی، اسارت، بازجویی در زمان اسارت، فرار و زنده ماندن در منطقه دشمن را تمرین کنند تا مفتخر به کلاه سبزی دریایی شوند. همچنین برای دوره SBS نیز که بعد از دوره تکاوری باید بگذرانند، دوی ۲ مایل، دوی ۵ مایل، دوی ۷ مایل، دوی ۹ مایل، پیاده‌روی ۲۰ مایل با سلاح و تجهیزات سنگین، حمل قایق کانو و کوله‌پشتی سنگین در کوه، جنگل و دریا، ۲۰ مایل پارو زدن در دریا از جزیره خارک تا بندر بوشهر را تمرین کرده و در عملیات نهایی که در بوشهر انجام می‌شود، اسیر شدن، بازجویی، زنده ماندن و جمع‌آوری اطلاعات و بازگشت را تمرین نمایند.

از خوردن مار و ملخ تا تولید آب در چاله برای زنده ماندن

مربی در مورد آیتم زنده ماندن که از جمله جالب‌ترین و سخت‌ترین تمرینات است، توضیح می‌دهد که ۴۸ ساعت زنده

ماندن فقط با یک یا یک و نیم کیلو آرد خام و یک قمقمه آب برای یک نفر در نظر گرفته شده و او باید راس ساعت مقرر در روز و نقطه مقرر حضور داشته باشد. برای این کار او باید با شرایط منطقه خود بگیرد، آب تهیه کند و برای شکار حیوانات تله بگذارد. در این دوره تکاوران می‌توانند انواع پرنده‌ها و خزندگان به ویژه مار و ملخ را بخورند و این کار به آن‌ها آموزش داده می‌شود.

در مورد مار و خوردنش، پرسیدم که این مربی می‌گوید: «مار را به ۵ تکه مساوی تقسیم می‌کنیم و یک قسمت سرو گردن را دور انداخته و ۳ تکه وسط را استفاده می‌کنند. در واقع در این شرایط هیچ چیز نخوردنی نداریم حتی خون هم پروتئین زیادی دارد و خوردنش در شرایط بسیار اضطراری توصیه می‌شود و تکاوران گیاهان خوردنی و غیرخوردنی را شناخته و روش درست کردن آب با چاله و پلاستیک را فرامی‌گیرند».

نیروی دریایی، پدر غواصی ایران

یکی دیگر از بخش‌های آموزشی جذاب در نیروی دریایی ارتش، غواصی است که در مرکز آموزش غواصی در بندرانزلی انجام می‌شود. جانشین مرکز غواصی منطقه چهارم دریایی و مربی تیم غواصی نیروی دریایی ارتش در این خصوص توضیح می‌دهد: «بیش از نیم قرن پیش نیروی دریایی غواصی را به ایران آورد و آموزش‌های آن را در بندرانزلی شروع کرد و در واقع نیروی دریایی ارتش، پدر غواصی در ایران بوده و غواصی در ایران بانیروی دریایی شروع شده است. یک سری از نظامی‌ها توسط ارتش به خارج از کشور فرستاده شدند و همان‌ها پس از این که دوره‌هایشان را گذراندند، استاد شدند و فرهنگ غواصی را در ایران اشاعه دادند

و پس از تشکیل کادر غواصی نیروی دریایی، غواصی به تدریج به بیرون از نیروی دریایی هم کشیده شد. امروز کماکان آموزش‌های غواصی در سطح روز دنیا در این آموزشگاه انجام می‌شود و نیروها پس از پایان آموزش‌ها به مناطق دیگر از جمله بندر عباس و چابهار و... اعزام می‌شوند».

او تاکید دارد: «غواصی تکاوری، با ما متفاوت است. آن‌ها غواص حمله هستند اما ما علاوه بر غواصی حمله، یک سری کارهای تخصصی مثل جوشکاری، برشکاری، نجات شناور غرق شده و... را هم انجام می‌دهیم».

ناخدا می‌گوید: «کار زیر آب فوق العاده سخت است و به قول غواص‌ها، راحت‌ترین کار بیرون آب و سخت‌ترین کار زیر آب است، اما به دلیل آموزش‌ها و مهارت خوبی که غواصان نیروی دریایی دارند، الان بیشتر کارهای غواصی تخصصی کشور را بچه‌های نیروی دریایی به صورت سازمانی یا شخصی انجام می‌دهند».

سرمربی تیم غواصی نیروی دریایی اشاره‌ای هم به مسابقات غواصی نظامی که امسال در نوشهر برگزار شد دارد و می‌گوید: «امسال برای سومین سال پیاپی بود که در مسابقات بین‌المللی نظامی غواصی شرکت می‌کردیم. ۲۰۱۶ برای اولین بار در روسیه شرکت کردیم و دوم شدیم. در ۲۰۱۷ هم در روسیه شرکت کردیم و دوم شدیم و امسال به لطف خدا مقام اول را در میان ۵ کشور صاحب سبک در غواصی کسب کردیم و با تلاش کل تیم، هر ۱۰۰۰ امتیاز این آیتم‌ها بدون خطا کسب شد. کسب مقام اول در این مسابقات نشان می‌دهد که غواص‌های نیروی دریایی از توان بالایی برخوردارند و آمادگی بالایی دارند».

